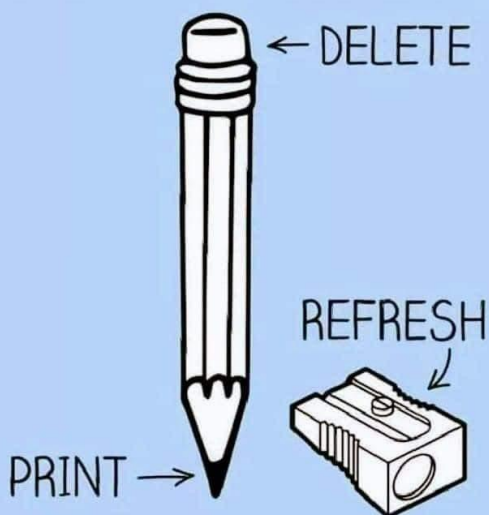

דברי חכפר

**WHEN I WAS A KID, THIS
WAS MY COMPUTER:**

גיליון 2646 מ.ס. *ד' כסליו תשפ"א *20 בנובמבר 2020

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

על דא ועל הא / חעט: תמר וולפין

• הצבעה אלקטרונית

שמחתי להשתתף בהצבעה האלקטרונית שהתקיימה השבוע. (שמחתי שירוחם משל נבחר, למרות שחשבתי ששושנה ארבלי אלמוזלינו הייתה ראווה יותר, אבל היא לא הציגה את מועמדותה).

ביררתי אצל חברי ההנהלה לגבי הצורך לשנות את התקנון, על מנת לאפשר את ההצבעה האלקטרונית, והתשובה שקיבלתי, שהבקשה לשינוי כבר מונחת על שולחנו של רשם האגודות השיתופיות. ובזכות הקורונה, הרשם מתייחס באופן חיובי לבקשות להצבעה אלקטרונית. מי אמר שהקורונה היא רק מגפה מסוכנת? יש בה גם צדדים חיוביים.

• ד"ר שרון אלרועי-פרייס לראשות הממשלה

האזנתי השבוע פעמיים לד"ר שרון אלרועי פרייס, ראש שירותי בריאות הציבור במשרד הבריאות, זאת שהחליפה את פרופ' סדצקי שהתפטרה.

התרשמתי מאישה אינטליגנטית, בעלת יושרה (אינטגריטי), אמיצה, אומרת את מה שצריך לאמר, נמנעת בלי להתחמק ממש, ממה שאיננה צריכה לאמר. למשל: כששאלו אותה האם ההחלטות בנושא הקורונה הן החלטות פוליטיות היא אמרה שהן מתקבלות בקבינט הקורונה, והמבין יבין. כשביקשו את התייחסותה להסכם שהשיג ראש הממשלה עם חברת פייזר, היא אמרה באופן דיפלומטי, אך בלי לשקר, שמשרד הבריאות מנהל מזה זמן רב משאים ומתנים עם חברות לייצור תרופות בעולם, והוסיפה שהמשאים ומתנים האלה הם חסויים, ועל כן היא איננה יכולה לדווח עליהם. יחד עם זה היא נתנה קרדיט לבוס שלה, שר הבריאות ולבוס של הבוס, הוא הבוס של כולם, לראש הממשלה...

היא גם הסבירה באופן אינטליגנטי, מבלי להתנשא, מדוע, כנראה, ייקח עוד זמן עד שנוכל להסתמך על החיסון. ולשאלה האם היא עצמה תתחסן היא ענתה: כעובדת מערכת הבריאות, אני בוודאי אהיה בין הראשונים להתחסן. השאלה הבאה הייתה לגבי בני משפחתה, והיא ענתה ביושר, שהם לא יהיו בין הראשונים להתחסן, במלים אחרות, הד"ר שרון אלרועי פרייס אינה מתנגדת לחיסונים, אך עדיין לא יודעת מספיק על יעילותם.

וכך לשאלות נוספות לגבי החיסון היא ענתה: אנחנו לא יודעים.

אינני זוכרת מה הייתה השאלה, אבל לענות כך בפשטות, באומץ ובשקיפות, להודות בכך שיש דברים שהיא ואנשי המקצוע שהיא מתייעצת אתם, אינם יודעים את התשובה – זה היה מעשה נדיר בימינו אלה.

לאורך כל הראיון אתה שאלתי את עצמי את מי היא מזכירה לי, והגעתי למסקנה, שהיא דומה מאוד לאישה מרשימה אחרת, לראשת ממשלת ניו-זילנד, ג'סינדה קייט לורל ארדן. אותה יושרה, אותו אגו מצומצם לממדים הדרושים למילוי התפקיד הגדול, אותה המחויבות למה שנכון לנו לעשות. וחשבתי לעצמי, שמבחינתי שרון אלרועי פרייס היא מועמדת מצוינת להיות ראשת הממשלה שלנו.

ומשפט אחרון: מבלי להתלהם, מבלי לצאת בהכרזות נפוחות, היא אמרה, שבינתיים עלינו להמשיך להתגונן ולהגן על האחרים, ולנקוט באחריות ציבורית. ממש ממ"ש: **מסכות, מרחק חברתי, שטיפת ידיים.**

לבריאות!

• 65 שנה לגרעין ה'

כפי שכתבתי לפני שבועות ספורים, בסוף דצמבר, יהיה גיליון דברי הכפר מוקדש, בחלקו, לשישים וחמש שנה להכרזה על הקמת גרעין ה'.

התחלתי כבר באיסוף חומרים ובראיונות עם חברים, חברי גרעין ה', אבל לא רק. אני פונה גם אל בני הדור השני והשלישי החיים איתנו כאן, וגם אל הוותיקים שקבלו את חברי גרעין ה'.

אם יש לכם מה לתרום למוסף חגיגי זה, אנא פנו אלי, או אל שושנה שרקי, שהיא השותפה הראשונה למבצע זה.

שבת שלום

תמר וולפין

קרול בילגורי

ראיינה: נורית אורן

קרול ופול - האיש שאיתה

קרול חברת קיבוץ כבר יותר מ- 50 שנה, נשאה במשך השנים בתפקידים שונים וחשובים והיום נהנית עם פול, בעלה, מבית מושקע בשכונת החרמון עם מרפסת מהממת הצופה אל החרמון והגולן.

קרול, ספרי איפה גדלת.

גדלתי במונטריאול שבקנדה באחת השכונות החדשות היהודיות בעיר. סבא שלי היה אחד ממייסדי בית הכנסת בשכונה, וכשפתחו בו שיעורי יהדות אחה"צ, היה חשוב להורי שאשתתף על מנת לקבל חינוך יהודי. למדתי בבית ספר ממלכתי רגיל, אבל רוב הילדים בו היו יהודים.

אמא שלי לא אהבה את התנהגות החרדים בעיר. היא אמרה לי, שאני צריכה להתנהג כמו קנדית יהודייה גאה. אני זוכרת שאמרתי לה בגיל 15 : I'm not going to marry a good Jewish accountant from Montreal.

איך הגעת לכפר הנשיא?

היו לי חברים ב"הבונים", אבל ההורים שלי לא הסכימו שאצטרף אליהם. הם פחדו שאעלה ארצה. נחשפתי לדיבורים על ישראל דרך מורה ישראלית יורדת ב"חדר" וגם דרך מורה שהערצתי בקיטנה. הקיבוץ עניין אותי תמיד והקטע של חלוציות מאוד דיבר אלי. חיפשתי משהו פחות בורגני, ובגיל 19 הלכתי עם חברה לסוכנות. השליח, אלן רוז, המליץ שאלך לאולפן בכפר הנשיא. בנובמבר 64 הגעתי לאולפן. למדתי בכיתה ב' עם נחמיה. שמחה לימדה כיתה א'. לא היתה לי שום כוונה לעשות עלייה, הגעתי לאולפן רק כדי ללמוד עברית ולהכיר את ארץ ישראל. יותר מאוחר הסתבר שכבר בערב הראשון, כשנכנסתי לחדר האוכל, פול כבר שם עלי עין. חמישה חודשים למדתי באולפן, ותוך כדי כך יצאתי עם פול. לאחר מכן נשארתי בתור "אורחת עובדת" (כך קראו אז ל"מתנדבת") והייתי מבשלת בבריכות הדגים. כשפול נסע לאיזו משימה חשאית באנגליה, אני נסעתי בחזרה לקנדה דרך פריס ולונדון. קבענו להיפגש מתחת למגדל אייפל, ואם זה לא יסתדר - בפיקדילי סירקס. לא היה לי מושג כמה גדולה הרחבה מתחת למגדל אייפל והתפספסנו. בזמן שחיכיתי לפול בפיקדילי סירקס, הוא הופיע בדיוק כשמישהו ניסה להתחיל איתי והיציל אותי ממנו. החלטנו להתחתן. כשסיפרתי להורים, אמא שלי הרימה ידיים ואמרה ביידיש: ס'ז בשערט, זה הגורל. בפברואר 66 התחתנו במונטריאול.

בסופו של דבר באמת לא התחתנתי עם רואה חשבון קנדי, אלא עם אנגלי, שעזב את החיים הבורגנים ורצה לחיות כיהודי במקום בו לא יהיה במיעוט. היה לנו הרבה במשותף.

מה עשית במשך השנים בקיבוץ?

לא היה לי מקצוע, וכמו כל קיבוצניקית, עבדתי בכל מיני עבודות. בהתחלה סדרן העבודה שלח אותי לעבוד במטבח. למדתי לבשל שם וגם נהייתי. מהר מאוד נכנסתי להריון וילדתי את שרי. אחר כך עברתי למחסן הבגדים, שם עבדתי עם בקי ארנברג המחסנאית. בקי היתה קשה עם המטפלות של בתי הילדים, אלי היא דווקא היתה נהדרת. העבודה היתה משעממת אבל האווירה היתה חיובית וחוייתית. אחר כך עבדתי במשך שנים בחינוך בפעוטונים ובנעורים. עשיתי כל מיני תפקידים: הייתי מזכירת הקיבוץ שנתיים, החלפתי את ישראל אבידור באירוח הכפרי וניהלתי אותו במשך חמש שנים. קידמתי את הענף ועשיתי עבודה טובה, עד שקורין החליפה אותי ופיתחה אותו עוד יותר. הייתי מנהלת משאבי אנוש, וזה היה כישלון, ומשם עברתי לנהל את בית יונתן. במקביל ישבתי בלא מעט ועדות. בתור חברה צעירה שילבו אותי בוועדת חברה בכוונה לקלוט אותי. לא ידעתי כלום, אבל התחברתי לזה ולמדתי הרבה. ישבתי בוועדת חינוך מיוחד, בוועדת השתלמות וריכזתי את ועדת מינויים. תמיד הייתי פעילה חברתית.

קרול, ספרי על הילדים שלך.

(מאוד מתרגשת) אם עשיתי משהו מוצלח בחיים, זה את הילדים. כבר כשהייתי קטנה הרגשתי שאני רוצה להשאיר חותם בעולם, להוסיף משהו לאנושות. לבנות משהו חדש, להנחיל משהו, לא שאיפות גדולות. לא עשיתי משהו מיוחד שיזכיר את שמי, לא שינתי סדרי עולם, אבל הבאתי לעולם את הילדים שלי. אני גאה בהם ואני אומרת לעצמי שאם היו יותר אנשים כמוהם בעולם, הוא היה נראה אחרת. אני מאוד שמחה, בלשון המעטה, שכולם גרים בארץ, אמנם אף אחד לא בקיבוץ והם חסרים לי, אבל כולם גרים מספיק קרוב, שאני יכולה לראות אותם בסופי שבוע. שרי חזרה אחרי שש שנים בחו"ל וגרה בקדימה, דיסון בראשון לציון, דריה בחיפה וארז בטבעון. יש לנו 13 נכדים שיהיו בריאים. וגם הם מקבלים חינוך עם ערכים.

היום את ופול פנסיונרים. מה אתם עושים?

הזמן עובר כל כך מהר. פול מצייר, הוא מאושר ואני מאושרת בשבילו. בימים כתיקונם אני מתנדבת בבית"ח, עסוקה מאוד עם הילדים באירוח וסידור אחריהם או נסיעות אליהם. אני אוהבת מאוד לבשל ולארז ולא קונה אוכל מוכן. שנינו משתתפים בחוג פילטיס של טל בסטודיו ומבלים עם חברים. בקיץ הולכים לבריכה. משתדלים גם לצאת ולטייל ולנסוע פעם בשנה לחו"ל. עכשיו זה נגמר בינתיים. אנחנו גרים בשכונת החרמון וזה כל כך בריא לנפש שלנו. כבר בתחילת הקורונה הרגשתי בכפר הנשיא בטוחה ומוגנת ושיש לנו מזל. ניסיתי לתרום כמה שיכולתי ועזרתי למירית ושונטל לחלק אוכל.

התקשרתי ל"ניצת הדובדבן" וארגנתי הזמנות לקבוצת אנשים שרוצים משלוחים מהם. מי שלא יכול היה לצאת מהבית, הבאתי לו הביתה, והאחרים באו אלי לקחת. ברור לי שבשעת חירום הכי טוב להיות פעיל. אחרי תאונת אופניים בקייץ אני יותר מוגבלת וקצת מנותקת, אבל שמחה להגיד שאני חוזרת לעצמי.

אני רוצה לשמוע על ההתנדבות שלך בביה"ח

אני מתנדבת בארגון שנקרא "יחידת סגולה". פעילות של המשרד לשוויון חברתי, שהקימה השרה גילה גמליאל בזמנו. הארגון הקים קבוצות מתנדבים בבתי חולים שינגישו זכויות לזקנים שלא יודעים מה מגיע להם. בביה"ח זיו יש עובדת סוציאלית אחראית על המתנדבות ומעט המתנדבים, שכולם פנסיונרים. כמו הפתגם: If you want to get something done, give it to busy person, כולנו אנשים פעילים ועסוקים ביום יום. עברנו הכשרה מתאימה אצל העו"סית. אני עובדת יום בשבוע וכשאני מגיעה, העו"סית נותנת לי רשימה של אנשים חולים איתם עלי לשוחח ולהסביר להם על הזכויות המגיעות להם מטעם ביטוח לאומי וכד'. העו"סית נהדרת, מפרגנת ומשרה אווירה חיובית בין כל המתנדבים. חסרים מתנדבים דוברי רוסית וערבית. רבות מהנשים הערביות המבוגרות לא מדברות עברית וצריכות להיעזר בבעליהן וילדיהם. לפעמים אני נתקלת במקרים שוברי לב של אנשים בשנות השישים ומעלה, בעיקר רוסים, שגרים לבד וסובלים מבדידות. אם אני יכולה לעזור להם ולתת להם איזה טיפ או עצה, זה נותן הרגשה טובה. גם כשניהלתי את בית יונתן היו מגיעים אלי אנשים שהשמים נפלו עליהם. אבא או אמא או בעל, שעברו פתאום שבץ מוחי, לא יכולים להישאר לבד בבית וצריך למצוא להם סידור מידי. הם לא ידעו מה לעשות ופנו אלי כבעלת ניסיון וכמנהלת בית סיעודי כדי לקבל מידע. הייתי יושבת איתם במשרד או בטלפון זמן רב, מקשיבה להם ומסבירה מה יש לעשות ולכן פונים. לפעמים זה ביטוח לאומי, לפעמים משרד הבריאות, עם כל המורכבות שבכך. אנשים היו מודים לי מאוד שעשיתי להם קצת סדר בבלגן. כך גם בביה"ח זיו.

מה את חושבת על הקיבוץ של היום לעומת הקיבוץ השיתופי?

אני חושבת שלא זרקנו את התינוק עם המים. גם בחגים וגם בתקופת הקורונה, אנחנו רואים פה קהילה עם ערבות הדדית והבנה עד כמה רוצים לשמר את חיי הקהילה. הפירגון והתמיכה שהרגשתי מחברים אחרי התאונה בהחלט עזרו להחלמתי המהירה. יחד עם זה, אולי אישמע אישה זקנה - אני לא מכירה את כולם. חסרה לי האווירה של פעם, כשהיו האחיות של מוסי נכנסות לחדר האוכל בקיץ וכולם היו אומרים: "איזה יופי שהן באו שוב לבקר". ככה זה, אין מה לעשות, צריך להתקדם עם הזמן. עם זאת, לא הפכנו למחוז קפיטליסטי כמו בארה"ב. ובמובן של שמירה על כדור הארץ, אין אצלנו תרבות צריכה ונהנתנות של "קנה וזרוק". אנחנו צריכים לחזור לחיים פשוטים יותר. אף אחד לא רוצה לחזור לקשיים של פעם. יש לנו חיים בריאים יותר, וגם אם לא אוכל לנסוע לחו"ל כל שנה, לא נורא. לשמחתי, בקיבוץ המופרט לא איבדנו את הצביון של חברה שחיה יותר בטבע ובצניעות יחסית.

תודה לך קרול. מאחלת לך ולפול בריאות והמשך פעילות ונחת.

על אודות הומור ושחוק בפייסבוק

1. זה משהו שהתחיל בכלל בפוסט שכתב ד"ר ידידי שועי רז, שמרצה על תרבות יהודית בארצות האיסלאם במאות ה-14, 15, וידוע כאדם שאוהב לרכוב על חד אופן בערבות הנגב ולשיר לגמלים משוטטים.
שועי דיבר על כך שלפעמים אנשים פורצים בצחוק בציבור בעיתוי שהוא כביכול לא מצחיק. אז יכול להיות שהם צחקו כי לא הבינו או כי היו במבוכה. אבל הוא מוסיף מיד ש"האפשרות שהם רואים משהו שאני לא רואה או שומעים דבר שאני לא שומע, היא הרבה יותר מעניינת". והאמירה הזאת שלו מאוד מעניינת בעיניי.
2. לתופעה הזאת אני קורא באופן כללי "צרימה". זאת אומרת מפגש ראשון עם משהו לא מוכר ומוזר. בהתחלה כשזה קורה זה נשמע או נראה מוזר תמיד, ולפעמים גם לא נעים, אבל גם מאתגר. אחר כך לומדים לאהוב את זה.
בפעם הראשונה ששמעתי בסוף שנות החמישים בואכה שנות השישים צליל של גיטרה חשמלית אצל להקת 'הצלליות', כמעט התעלפתי. ולא הייתי לבד. זאת אומרת שבפעם הראשונה בהיסטוריה של המין האנושי האוזן שמעה צליל חשמלי. וזה היה כה מוזר, חריג, משונה ופראי.
3. עכשיו, אני חושב שאותו הדבר בעצם קרה למי שבשנות התשעים שמע את אריק קלפטון מנגן אנפלאגד. בהפוך על הפוך המון ילדים שנולדו אל תוך צליל חשמלי חוו חוויה מאוד דומה לשלי משנות החמישים. זאת אומרת האוזן שלהם שמעה צליל שלא שמעה לפני כן. כי הייתה להם "צרימה". וצורם הוא המפגש הראשון שלנו עם משהו לא מוכר לחלוטין שאף פעם לא פגשנו קודם לכן.
4. אגב אותו הדבר קרה לי כששמעתי בסוף שנות השישים לראשונה את ליאונרד כהן שר. בהתחלה זה נשמע מונוטוני וחוזר על עצמו ואחר כך זה נעשה מגוון ומפעים.
5. אירוניה הומור ולשון בלחי אינם עוברים בפוסטים והכל רציני עד אימה. וגם אם אתה כותב משהו בהומור או ברוח טובה קורה שאנשים קוראים את דברך אחרת ומגיבים בחמת זעם. ובכל זאת מעת לעת מתרחש אירוע מצחיק שנובע מהתנגשות בין הכלים שמעמיד הפייס לרשותנו כדי להתבטא במרחב שלו.
6. עכשיו, אני מגיע לעיקר. פייסבוק הוא רצועה חברתית חמורת סבר.

נכון, אבל את כל ההקדמה המרוממת הזאת כתבתי בעצם רק כדי להגיד שלפעמים אני נכנס ל Notifications - שבקיר הפייסבוק שלי רק כדי לראות איזה אנשים הגיבו לי על פוסט או קריקטורה כלשהי, ואיזה אמוטיקון הם הדביקו לי על המצח. ולפעמים קורה שמישהו שם לי אמוטיקון חחח והפרופיל שלו כל כך עגמומי. והפער שביניהם הוא כל כך מצחיק עד שבמחילה מכבודכם אני פורץ בצחוק. סליחה ושבט שלום.

וזזה ניראה בערך כך:

ז'אק ברל / דודו פלמה

גוגל האידיוט חגג השבוע 91 שנה להולדתו של ז'אק ברל, שנולד בכלל ב-8 באפריל 1929. ויש בכך קצת נחמה שגם מכונות טועות.

אבל אם כבר גוגל הזכיר אז איך אפשר שלא להיזכר בזמר הבלגי בעל הפנים המרשימות שכבש את לוח השידורים הפנימי שלי בנעורי האבודים. שר שירים קשים על 'נמל באמסטרדם' וריסק לי את הלב ב'אל תעזבי אותי' שכתב למאהבת שלו.

1973, בזמן שאנחנו התכתשנו עם מצרים וסוריה ודיין בישר את סופו של הבית השלישי, עזב ברל את צרפת ועבר להתגורר בפולינזיה הצרפתית.

בשנת 1977 שב לפריז כדי להקליט את תקליטו האחרון. ועשה זאת רק כדי לסייע לחבר שהיה בעל חברת הקלטות ושנקלע לקשיים כלכליים. התקליט נחשב לתקליטו הטוב ביותר ומבטא אווירה של פולינזיה, כשהשיר המרכזי שלו מוקדש לאיי המרקזיז.

לאחר שסיים להקליט את תקליטו האחרון שב לפולינזיה הצרפתית שם מת שנה אחר כך מסרטן הריאות והוא בן 49, ונקבר בבית הקברות באטונה (Atouna) באי "היבה אוא" (Hiva oa) השייך לקבוצת איי מרקזיז שבפולינזיה הצרפתית, במרחק קצר מקברו של הצייר פול גוגן. ואני מוצא בכך הרבה צדק פואטי.

לאחר מותו זכתה שירתו להערכה רבה עוד יותר, תורגמה ללשונות רבות וזכתה לניתוחים ספרותיים מגוונים – וזאת למרות העובדה שמבחינת הסגנון והמבנה שלה היא כתובה ברוח "מיושנת" לתקופה שבה היא נכתבה, ולמרות העובדה שנכתבה במקורה לצורך הופעות פופולריות.

מבקרים רבים סבורים כי כישרונו האקספרסיבי של ברל ורגישותו עושים אותו לאחד המשוררים הצרפתיים הגדולים במאה העשרים. גם בצרפת, שבה יש כבוד ונוסטלגיה כלפי רבים מזמרי העבר, ברל נחשב ליוצר יוצא דופן ובעל תרומה תרבותית עמוקה.

ציירתי את ברל בתקופה שבה פרח כזמר והרפתקן. תקופה בה רכש מטוס ולמד להטיס אותו. תקופה שבה הוא נראה כמי ששום דבר לא יוכל לא. היה יוצר ענק ואמיץ שלא עשה חשבון. ישנם היום מעט יוצרים מהסוג שלו. חבל.

● יום רביעי 18 נובמבר 2020

לחברי ותושבי כפר הנשיא שלום,

שלום רב,

שמי גיל קנטור ואני העובד הסוציאלית של הקיבוץ מזה 5 שנים.

אני עובד מטעם המועצה האזורית גליל עליון ובפיקוח של משרד העבודה והרווחה.

ברצוני להזכיר לכם כי אני נמצא בקיבוץ ע"פ הצרכים שעולים מהשטח ולא ביום קבוע, ולרוב נמצא יום בשבוע בקיבוץ.

עבודתי כוללת יעוץ, ליווי ותמיכה בנושאים שונים הקשורים לחינוך, חיי משפחה, זיקנה, משבר או קושי.

בנוסף אני מסייע במיצוי זכויות ובתיווך של הפרט אל מול מערכות שונות בקיבוץ ומחוצה לו.

בעבודתי אני פוגש פונים ומשפחות באופן פרטני ומלווה בעלי תפקידים ומערכות לפי הצורך.

הטלפון שלי הוא 0545837806 וניתן לפנות אלי באופן ישיר בכל נושא או שאלה ואעשה כמיטב יכולתי להיות אוזן קשבת ולסייע ככל שניתן.

מקווה שאזכה להמשך עבודה משותפת ופורייה.

בברכה, גיל קנטור- עובד סוציאלי.

ימי הולדת

20.11 .	עדנה עתי	24.11	רייצ'ל ג'קסון
	אנדר"י ברגר		עומר נוי
	נופר מלינה		זהר ולך נוי
	רומי פלמה		ענבל פרנק
22.11	מאיר ריינס	25.11	דביר בן רשף
	רותי גדליזון		פלג עוזיאל
	דורון בולדווין	26.11	ריף פז קראוס

יש הבוחרים לעצמם תאריך נאה יותר או סמלי יותר לציון יום הולדתם.
 הסופר שמואל יוסף עגנון הציג לפעמים את תאריך לידתו כתשעה באב -
 אף שנולד ב"ח באב - כנראה כדי ליצור סמליות סביב תאריך לידתו.
 לעיתים מציינים גם מוסדות את יום השנה להיווסדם, בפרט במועדים עגולים,
 כגון עשור או יובל להקמת המוסד.
 בולטת בעניין זה הכנסת - המציינת מדי שנה את יום הקמתה בט"ו בשבט.

משולחן העורכת / שושנה שרק

היה היה

באחד מערבי השבוע, היום בו החורף כבר החל להראות את אותותיו. החלטתי להתחיל להשתמש בשמיכת החורף שלי. החלטה פשוטה קר לי, אני זקוקה לשמיכה החמה הזו. רק שלא קל להגיע אליה.

הרבה השקעתי מאמץ באיך תגיע לידיי השמיכה הזו שהתגוררה על מדף למעלה למעלה בארון הבגדים שלי. הבאתי את השרפרף הלבן, הנחתי אותו צמוד לארון, והחלנו להחליף בינינו רעיונות ביצוע. לבסוף נפלה החלטה בינינו שאתקשר לחברה ואבקש עזרה. לא ממש היה לי נוח עם זה, אבל החלטנו שזהו המצב, ואין ברירה.

הרמתי את הטלפון התקשרתי לחברה טובה וביקשתי שתבוא אליי להוריד לי את השמיכה שנמצאת שם למעלה בארון.

החברה נמצאה מחוץ לקיבוץ, תחזור מאוחר, אמרה: אולי מחר...

דימיתי איך אני עולה על השרפרף ו... התקשרתי לעוד חברה.

"אוף אבל למה עכשיו? אי אפשר מחר? אולי תנסי לבקש מאחד השכנים.... אולי הבן שלך יכול לבוא מראש פינה...."

החלטתי לנסות אצל עוד חברה, שלאחרונה חידשנו קשר. התקשרתי וישר התחלתי לנאום לה, שמאחר וחודש הקשר בינינו, אני מרשה לעצמי... אני מבקשת שתבוא.

היא הגיבה בצחוק גדול, ואמרה "בשמחה הייתי באה. איזה יופי שמצאת סיבה טובה להתקשר, בדיוק חשבתי עלייך.... אבל תגידי, מה עם השכנים?"

- עשי טובה, אל תתחילי איתי גם את עכשיו. את יודעת שאין לי כאלה שכנים שמסוגלים, או רוצים לעזור. " ואני כבר כועסת אבל ממש. והטונים שלי עולים,
- "אולי תגידי לי גם את לקרוא לבן שלי מראש פינה, לבוא להוריד לי שמיכה מהארון."

שפכתי עליה את חימתי, והיא צוחקת.

פתאום קלטתי שהקול הוא לא הקול המוכר של... מבט חפוז אל מסך הנייד שלי, ומסתבר לי שטעיתי בחיגוי ואני מדברת עם חברה, שגרה בגליל המערבי על הר. התוודיתי על הטעות וצחקנו.

ובכלל הסתבר שהיא חשבה שזה חוש ההומור שלי, להתקשר ולבקש שתבוא להוריד לי שמיכה מהארון. וכששמעה שהמצב הוא כמו שהוא, כבר חשבה אפילו לבוא, ושזו הזדמנות טובה להיפגש.

ואז בא ממנה השיעור המאלף.

החברה מההר, הסבירה לי את המצב כמו שהיא מבינה אותו.

"שושנה יקירתי, את **בחרת** לחיות בקיבוץ. התחנכת במקום אחר. אני נולדתי בקיבוץ, כשלכל אחד היה תפקיד בחברה.

קיבוצניקים לא יודעים להיות חברים כאלה, כמו שאת מכירה. עם נתינה כמו שאת יודעת.

אנחנו גדלנו במקום שלכל נושא, היתה וועדה. שתפקידה היה למלא את הצרכים שיכולים לעלות - לעזרת החבר – ש"נתן לפי יכולתו וקיבל לפי צרכיו.."
בימינו כבר אין וועדות.... ויש כאלה שעדיין לא למדו שהחוקים השתנו. כאלה אנחנו.

כשסופסוף מצאתי כאן בקיבוץ הזה ללא וועדות שעוזרות לחבר במצוקתו, מישהי שהסכימה לבוא ולגאול את השמיכה החמה שלי מאי שם למעלה, למען ייחם לי... ישבתי וסיפרתי לה את כל מה שאמרה לי - החברה שלי מההר.

וזאת מיד ענתה לי: "נכון". "וגם היום יש לך צוות שדואג לחבר המבוגר. צילה שיפי ונעמי, זה התפקיד שלהן. משלמים להן. ויכולת לבקש מאחת מהן".

שושנה שרקי

הפנינג חנוכה!!!

הנכם מוזמנים להפנינג חנוכה
שיתקיים ב13/12

בהפנינג יהיו תחנות
יצירה, מוזיקה, ועוד
רבות!

ההפנינג מיועד לכל
הגילאים, בואו
בהמוניכם!

מחכים לכם - חניכי
המכינה וועדת
תרבות

*הפעילויות יתקיימו בהתאם להנחיות הקורונה

